

18-01-2018 প্ৰাত: মুৰলী ওম্ শান্তি “বাপদাদা” মধুবন

(পিতাশ্ৰী ব্ৰহ্মাবাবাৰ পুণ্য স্মৃতি দিৱস উপলক্ষ্যে শুনাবলৈ বাপদাদাৰ মধুৰ মহাবাক্য)

**“হে প্ৰিয় সন্তানসকল- নিজৰ স্বভাৱ বহুত মিঠা আৰু শান্ত কৰি গঢ়ি তোলা, কথাবতৰা এনেকুৱা হ’ব লাগে যাতে সকলোৱে
কয়- এওঁতো দেৱতা সদৃশ”**

*প্ৰশ্ন:- অন্তৰ শুদ্ধ কৰিবলৈ কেনেকুৱা ৰাপ থকা উচিত?

*উত্তৰ:- অন্তৰ শুদ্ধ কৰিবলৈ যোগী হোৱা আৰু আনকো যোগী হিচাপে গঢ়ি তোলাৰ ৰাপ থকা উচিত। যোগৰ স্থিতিৰ দ্বাৰাহে অন্তৰ শুদ্ধ কৰিব পাৰি। যদি দেহৰ প্ৰতি মোহ আছে, দেহ অভিমান থাকে তেনেহ’লে জানিবা আমাৰ অৱস্থা একেবাৰে কেঁচা হৈয়ে আছে। দেহী (আত্মা) অভিমানী সন্তানহে প্ৰকৃত হীৰা হ’ব পাৰে। গতিকে যিমান সম্ভৱ দেহী-অভিমানী হোৱাৰ অভ্যাস কৰা। পিতাক স্মৰণ কৰা।

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলে জানিছে এতিয়া ভগৱান সন্মুখত বহি আমাক জ্ঞানৰ গীত শুনাইছে বা জ্ঞানৰ নৃত্য কৰাই আছে। এই জ্ঞান নৃত্যৰ দ্বাৰা তোমালোক দেৱতাৰ দৰে সদায় সুখী আৰু হৰ্ষিত হৈ থাকিবা। ভগৱানকেই বেহদৰ পিতা বা বিশ্বৰ ৰচয়িতা বুলি কোৱা হয়। আত্মাই বুজি পায় যে বাবাই আমাৰ বাবে স্বৰ্গৰ উপহাৰ আনিছে। তেৱেঁই ৰচয়িতা। স্বৰ্গৰ মালিক বনাবলৈ ৰাজযোগ শিকাই আছে। কোৱা হয়- পিতাক আৰু বিশ্বৰ বাদশ্বাহী স্মৃতিলৈ আনা। পিতা বেহদৰ মালিক গতিকে নিশ্চয় বেহদৰ বিশাল দুনিয়াই ৰচনা কৰিব। তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে গোটেই বিশ্বখনেই ঘৰ অৰ্থাৎ অভিনয় কৰা মঞ্চ। বেহদৰ পিতা আহি যি বেহদৰ বিশ্ব অথবা ঘৰ বনায় সেইখনেই স্বৰ্গ। গতিকে এনেকুৱা পিতাক সন্তানসকলে কিমান ধন্যবাদ দিব লাগে! বিশ্বৰ ৰচয়িতা পিতাই সন্মুখত বুজাই আছে – মই তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক বনাবলৈ আহিছো, গতিকে তোমালোকৰ স্বভাৱ বহুত মিঠা হোৱা উচিত। তোমালোকৰ চলন এনেকুৱা হোৱা উচিত যাতে সকলোৱে কয় এওঁটো দেৱতা সদৃশ। দেৱতাৰ গুণ গৰিমা বহুত। কোৱা হয় এওঁৰ স্বভাৱ একেবাৰে দেৱতাৰ দৰে। একেবাৰে মিঠা শান্ত স্বভাৱৰ। গতিকে এনেকুৱা সন্তানক দেখি পিতাও বহুত সুখী হয়। বাবা স্বৰ্গৰ মালিক বনাবলৈ আহিছে গতিকে তোমালোক কিমান সহযোগী হ’ব লাগে! সেৱাত নিজেই লাগি যাব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে মই ভাগৰি গৈছোঁ, সময়েই নাই। সময়মতে সকলো কাম কৰিলেহে কল্যাণ আছে। যজ্ঞৰ সেৱাৰ পুৰস্কাৰ শিৱবাবাই দিয়ে। বাবাই সন্তানসকলৰ দৈৱী চাল-চলন দেখিলে নিজকে তেওঁলোকৰ বাবে সমৰ্পিত কৰে।

মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে জানানে তোমালোকক পঢ়াওতা জন কোন? এই চৈতন্য পাত্ৰত (ব্ৰহ্মাবাবা) চৈতন্য হীৰা (শিৱবাবা) বহি আছে, তেওঁৱেই সত্য, চৈতন্য আৰু আনন্দ স্বৰূপ। সত্য পিতাই তোমালোকক সঁচা শ্ৰীমত দিছে। পিতাৰ হৈছা যেতিয়া খোজে প্ৰতি শ্ৰীমতত চলিব লাগে। নিশ্চুপ হৈ পঢ়িব লাগে আৰু এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। ঘনে ঘনে বেজটো (Bedge) চাই থাকিবা তেতিয়া পিতা আৰু সম্পত্তি স্মৃতিত আহি থাকিব। স্মৰণৰ দ্বাৰাই তোমালোকে গোটেই বিশ্বক শান্তি দান দিয়া। প্ৰত্যেক সন্তানে নিজৰ বাবে প্ৰজা আৰু উত্তৰাধিকাৰীও বনাব লাগিব। কোনেও মুৰুলী খতি (miss) কৰিব নালাগে। বাবাই বহুত মৰমেৰে বুজায়- মৰমৰ সন্তানসকল নিজেই নিজৰ ওপৰত ৰহম কৰা, কোনো কথাকে (শ্ৰীমতক) অৱজ্ঞা নকৰিবা।

পিতাই অন্তৰেৰে আশা কৰে যে সন্তানসকল সদাই সুখী হওক, যোগ্য হৈ স্বৰ্গৰ মালিক হওক। যি সকল সুগন্ধি ফুলৰ দৰে হৈছে তেওঁলোকে আকৰ্ষিত কৰে। যি যেনেকুৱা তেনেকুৱাই চাৰ্চলাইট ল’বলৈ পিতাক আকৰ্ষিত কৰে। সুগন্ধিযুক্ত, গুণৱান সন্তানসকলক দেখি মৰমত, আনন্দত চকু চলচলীয়া হৈ উঠে। কোনো ধৰণৰ কষ্ট পোৱা যেন পালে পিতাই চাৰ্চলাইট দিয়ে।

পিতাই বুজায় – মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে এই পুৰণি দুনিয়াত কোনো আশা ৰাখিব নালাগে। এতিয়া এটাই মাথোন শ্ৰেষ্ঠ আশা ৰাখিব লাগে যে আমি সুখধামলৈ যাব লাগে। আন কোনো ফালেই যাতে বুদ্ধি নাযায়। অন্য একোকে চাব নালাগে।

আগবাঢ়ি গৈ থাকিব লাগে। মাত্ৰ এজনৰ (শিৱবাবাৰ) ফালেই দৃষ্টি ৰাখিবা, তেতিয়াহে অচল-অটল স্থিৰ অৱস্থা হ'ব। এতিয়া এই দুনিয়া অন্ত হ'বই, এই দুনিয়াখনৰ এতিয়া বহুত (Serious) বিপদজনক অৱস্থা। এতিয়া আটাইতকৈ বেছি ক্ৰোধ প্ৰকৃতিৰ আহিব সেয়েহে সকলোবোৰ নাশ কৰি দিব। তোমালোকে জানা যে এতিয়া প্ৰকৃতিয়ে নিজৰ ক্ৰোধ প্ৰৱলৰূপত দেখুওৱাব। গোটেই পুৰণি দুনিয়াখনক ডুবাই পেলাব। ভূমিকম্পত ঘৰ আদি খহি পৰিব। বিভিন্ন প্ৰকাৰেৰে মৃত্যু হ'ব। এই সকলো ড্ৰামাত পৰিকল্পনা কৰি থোৱা আছে। ইয়াত দোষ কাৰোৰেই নাই। বিনাশতো হ'বই গতিকে তোমালোকে বুদ্ধিযোগ এই দুনিয়াৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখা। তোমালোকেতো নিজৰ সকলোবোৰ বীমা (insure) কৰি দিলা গতিকে তোমালোকৰ কোনো ধৰণৰ চিন্তা নাই। তোমালোকৰ সকলো সফল হৈ আছে।

এতিয়া তোমালোকে ক'বা - বাহ সৎগুৰু বাহ! যিয়ে আমাক এই ৰাস্তা দেখুৱালে। বাহ ভাগ্য বাহ! বাহ ড্ৰামা বাহ! তোমালোকৰ অন্তৰৰ পৰা ওলায় - বাবা আপোনাক ধন্যবাদ, আপুনি আমাৰ পৰা দুমুঠি চাউল লৈ সুৰক্ষিত কৰি আমাক ভৱিষ্যতে এশ গুণ ঘুৰাই দিয়া। কিন্তু এই ক্ষেত্ৰত সন্তানসকল বিশাল বুদ্ধিৰ হ'ব লাগে। সন্তানসকলে প্ৰচুৰ জ্ঞান ধন খাজনা পাই থাকে গতিকে বহুত সুখী হ'ব লাগে নহয়। যিমানে অন্তৰ শুদ্ধ হ'ব সিমানে আনকো শুদ্ধ বনাব। যোগৰ স্থিতিৰ দ্বাৰাহে অন্তৰ শুদ্ধ হ'ব। তোমালোক সন্তানসকলৰ যোগী হ'বলৈ আৰু আনক যোগী হিচাপে গঢ়ি তুলিবলৈ চখ থাকিব লাগে। যদি দেহৰ প্ৰতি মোহ আছে, দেহ অভিমান থাকে, তেতিয়া বুজিবা আমাৰ অৱস্থা একেবাৰে কেঁচা হৈয়ে আছে। দেহী অভিমানী সন্তানহে সঁচা হীৰা হ'ব পাৰে সেইবাবে যিমান সম্ভৱ দেহী অভিমানী হোৱাৰ অভ্যাস কৰা। পিতাক স্মৰণ কৰা। 'বাবা' শব্দ আটাইতকৈ মিঠা। বাবাই বৰ মৰমেৰে সন্তানসকলক নেত্ৰপল্লৱত বহুৱাই লগত লৈ যাব। এনেকুৱা পিতাক মনত পেলাই নিচাত বিহ্বল হৈ যাব লাগে। বাবাক স্মৰণ কৰি কৰি আনন্দত অন্তৰ জুৰ পৰি যাব লাগে। যেনেকৈ বাবাই অপকাৰীকো উপকাৰ কৰে তেনেকৈ তোমালোকেও পিতাক অনুসৰণ কৰা। সুখদায়ক হোৱা।

তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে এই পঢ়াৰ দ্বাৰা কিমান উচ্চ উপাৰ্জন কৰা। তোমালোক পদমাপদম পতি (multi millionaires) হৈছা। বাবাই তোমালোকক কিমান ধনৱান বনায়। বাবাই তোমালোকক অক্ষয় সম্পদেৰে ওজন কৰে যি ২১ জন্ম লগত থাকিব। তাত দুখৰ নাম নাই। কেতিয়াও অকাল মৃত্যু নহ'ব। মৃত্যুলৈ কেতিয়াও ভয় নাথাকিব। ইয়াত কিমান ভয় কৰে, কন্দা-কটা কৰে। তোমালোকতো সুখী হোৱা- এই পুৰণা শৰীৰ ত্যাগ কৰি নতুন দুনিয়াত ৰাজকুমাৰ/ৰাজকুমাৰী হ'ম। তোমালোকে এই পুৰণা দুনিয়াৰ পৰা মমত্ব আতৰাই থাকা, এই দেহকো পাহৰি যোৱা। মই আত্মা স্বাধীন। এজন বাবাৰ বাহিৰে আন কাৰো স্মৃতি যাতে নাহে। জীয়াই থাকিও মৃতকৰ নিচিনাকৈ থাকা। এই দুনিয়াৰ পৰা মৰি গ'লো। এনেকৈ কোৱাও নহয় যে "মই মৰিলো মোৰ কাৰণে দুনিয়াও মৰিল"। দেহ ভাবক আতৰাই থাকা। একান্তত বহি এইটো অভ্যাস কৰা - বাবা মই এতিয়া আপোনাৰ কোলালৈ গৈ আছো। এজনৰ স্মৃতিতে শৰীৰ অন্ত হওক- ইয়াকে কোৱা হয় একান্ত।

তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া নাটকৰ ৰহস্যক জানিলা- বাবাই তোমালোকক নিৰাকাৰী, আকাৰী আৰু সাকাৰী দুনিয়াৰ সকলো খবৰ শুনাই। আত্মাই কয়- এতিয়া মই পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো, নতুন দুনিয়ালৈ যাবলৈ। মই স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ যোগ্য নিশ্চয় হ'ম। নিজৰ আৰু আনৰ কল্যাণ কৰিম। অচ্ছা- পিতাই মিঠা সন্তানসকলক বুজাইছে, বাবা হৈছে দুখহৰ্তা- সুখকৰ্তা, গতিকে সন্তানসকলেও সকলোকে সুখ দিব লাগে। পিতাৰ সোঁহাত স্বৰূপ হ'ব লাগে। এনেকুৱা সন্তানহে পিতাৰ প্ৰিয় হয়। শুভ কৰ্মত সোঁহাতহে ব্যৱহাৰ কৰে। সেইবাবে পিতাই কৈছে যে সকলো কথাতে সঁচা হোৱা, এজন পিতাকে স্মৰণ কৰা তেতিয়া অস্তিমৰ স্থিতিয়েই গতি হ'ব। এই পুৰণা দুনিয়াৰ পৰা মমত্ব নাইকিয়া কৰি দিয়া। এইয়াতো মৰিশালি। কাম-ধান্দা, সন্তান আদিৰ চিন্তাত মৰিলে অবাবতে নিজেই নিজৰ নাশ কৰিবা। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক সমৃদ্ধিশালী হ'বা। দেহ অভিমানত আহিলে নাশ হৈ যায়। দেহী অভিমানী হ'লে সমৃদ্ধিশালী হ'বা। ধনৰো বহুত লোভ ৰাখিব নালাগে। ধনৰ চিন্তাতে শিৱ বাবাকো পাহৰি যায়। বাবাই চাই থাকে সকলো ঈশ্বৰৰ প্ৰতি অৰ্পণ কৰি কিমানখিনি পিতাৰ শ্ৰীমতত চলে। আৰম্ভনিতে বাবাইও (ব্ৰহ্মাবাবা) ট্ৰাষ্টি (নিমিত্ত) হৈ দেখুৱাইছিল নহয়। সকলো ঈশ্বৰক অৰ্পণ কৰি নিজে ট্ৰাষ্টি হৈ গৈছিল। মাথো ঈশ্বৰৰ কামতে লগাব লাগে। বাধা-

বিধিনির্নৈ কেতিয়াও ভয় কৰিব নালাগে। যিমান দূৰ সম্ভৱ সেৱাত সকলো সফল কৰিব লাগে। ঈশ্বৰৰ প্ৰতি অৰ্পন কৰি ট্ৰাষ্টি হৈ থাকিব লাগে। আচ্ছা-

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

সৃষ্টি পৰিৱৰ্তনৰ আধাৰ- সংগঠিত ৰূপত সকলোৰে এটাই সংকল্প

(অব্যক্ত মহাবাক্য-১৯৭৫)

সংগঠিত ৰূপত সকলো ব্ৰাহ্মণৰে অন্তৰত দয়াৰ ভাৱনা, বিশ্ব কল্যাণৰ ভাৱনা, সকলো আত্মাৰ দুখৰ পৰা মুক্তি দিয়াৰ শুভ কামনা যেতিয়ালৈকে উৎপন্ন নহয় তেতিয়ালৈকে বিশ্ব পৰিৱৰ্তনৰ কাৰ্য ৰৈ থাকিব। এতিয়া সংগঠিত ৰূপত এটাই সংকল্পক নিজৰ কৰি লোৱা অৰ্থাৎ দৃঢ় সংকল্পৰ আঙুলি সকলোৱে মিলি একেলগে দিয়া, তেতিয়া এই কলিয়ুগী পৰ্বতখনক পৰিৱৰ্তন কৰি সোণালী পৃথিৱীৰ সূচনা কৰিব পাৰিবা।

গতিকে পৰীক্ষা কৰা আমাৰ এই সংগঠন এক সংকল্পযুক্ত কিমানখিনি হৈছে? শাস্ত্ৰত গায়ন আছে যে ব্ৰহ্মাৰ সংকল্প আহিল যে সৃষ্টিৰ ৰচনা কৰিব লাগে তেতিয়াই সৃষ্টিৰ ৰচনা হৈ গ'ল। এয়া কেৱল অকল ব্ৰহ্মাৰ কথা নহয়, ব্ৰহ্মাৰ সৈতে যেতিয়া সকলো ব্ৰাহ্মণৰো এই সংকল্প আহিব যে এতিয়া আমি প্ৰত্যেকেই সকলো সময়তে সাজু হৈ আছো (Ever ready) আৰু নতুন দুনিয়াৰ প্ৰতিষ্ঠা হ'বই লাগে অথবা হ'বই- এনেকুৱা দৃঢ় সংকল্প যেতিয়া ব্ৰাহ্মণৰ অন্তৰত উৎপন্ন হ'ব তেতিয়াহে সৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন হ'ব অৰ্থাৎ নৱ সৃষ্টিৰ ৰচনা বাস্তৱত দৃষ্টিগোচৰ হ'ব। এই ক্ষেত্ৰটো সংগঠনৰ বল লাগিব। কেৱল এজন, দুজন বা আঠজনৰ নহয়, সমগ্ৰ সংগঠনৰ এটাই সংকল্প হ'ব লাগিব। সংকল্পৰ দ্বাৰা সৃষ্টিৰ ৰচনা, ইয়াৰ ৰহস্যও এইটোৱেই। যেতিয়া সকলোৰে অন্তৰত সংকল্প উৎপন্ন হ'ব তেতিয়া ছেকেণ্ডত সমাপ্তিৰ নাগাৰা বাজিবলৈ আৰম্ভ কৰিব।

এফালে সমাপ্তিৰ নাগাৰা আনফালে নতুন দুনিয়াৰ দৃশ্যৱলী একেলগে দৃষ্টিগোচৰ হ'ব, তেতিয়াই বিনাশো চুড়ান্ত অৱস্থা পাব আৰু তাত চৌদিশে পানীৰ মাজত বিনাশ লীলা চলি থাকিব, এভাগ মাটি আৰু বাকী তিনিভাগেই জলময় হ'ব। পিচত অনেক ধৰ্মৰ আগমনৰ বাবে সৃষ্টি হোৱা অনেক খণ্ড সকলো সমাপ্ত হ'ব। যেতিয়া অনেক ধৰ্ম সমাপ্ত হ'ব তেতিয়া দেশবোৰ একত্ৰিত ৰূপত পানীৰ মাজত একোটা দ্বীপৰ নিচিনা হৈ পৰিব। এফালে বিনাশৰ চুড়ান্ত নাগাৰা বাজিব আনফালে প্ৰথম ৰাজকুমাৰ (শ্ৰীকৃষ্ণৰ) জন্মৰ বাতৰি সদৰি হ'ব। তেওঁৰ আগমন আহত পাতত নহয়। দেখুওৱা হয় জলময় হোৱাৰ পিছত আহত পাতত শ্ৰীকৃষ্ণ আহে। ইয়াৰো ৰহস্য আছে। ভাৰত যেতিয়া পৰিস্থান (স্বৰ্গ) হয় তেতিয়া তিনিভাগেই পানী হোৱা বাবে জলময় দেখুওৱাই দিছে। এনেকৈ জলময় হোৱা সময়তে প্ৰথম খিলা পাত অৰ্থাৎ যিগৰাকী প্ৰথম আত্মা তেওঁৰ জন্মৰ বতৰা চৌদিশে প্ৰসিদ্ধ হ'ব যে প্ৰথম ৰাজকুমাৰ প্ৰত্যক্ষ হ'ল অৰ্থাৎ জন্মিল। গতিকে সেয়াও অতি অৱস্থাতহে হ'ব অৰ্থাৎ তিনিভাগ জলময় হ'ব আৰু এভাগত ভাৰত পৰিস্থান ৰূপত দৃষ্টিগোচৰ হ'ব যাক সোণৰ দ্বাৰকা পানীৰ তলৰ পৰা ওলাই অহা বুলি দেখুওৱায়। কিন্তু পানীৰ পৰা নহয় তিনিভাগ পানীতে থাকিব আৰু সেই পানীৰ মাজত সোণৰ দ্বাৰকা দেখিবলৈ পোৱা যাব সেয়েহে সোণৰ দ্বাৰকা পানীৰ তলৰ পৰা ওলাই আহিল বুলি কয়। সেইসময়তে প্ৰথম আত্মাৰ জন্মৰ জয়জয়কাৰ হ'ব। এনেকুৱা দৃশ্য সন্মুখলৈ আহেনে? এনেকৈ পুৰণি দুনিয়াৰ মহাবিনাশৰ নাগাৰা আৰু প্ৰথম ৰাজকুমাৰৰ জন্মৰ দৃশ্য একেসময়তে দেখা পোৱা যাব। যেনেকৈ নাগাৰা বজোৱাৰ আগতে নাগাৰা গৰম কৰি লোৱা হয় তেতিয়া নাগাৰাৰ স্বৰ উচ্চ হয়। গতিকে নাগাৰা বজাৰ আগতে যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা তৈয়াৰ হ'ব লাগিব তেতিয়া নাগাৰাৰ স্বৰ উচ্চ হ'ব। তোমালোক ইয়াৰে প্ৰস্তুতিত লাগি আছা নহয়! অপেক্ষা কৰি থকাসকলকো ইয়াৰ প্ৰস্তুতিত লগাই দিয়া তেতিয়া জয়জয়কাৰ হৈ যাব।

যেতিয়া শৰীৰক চলাব পৰা হৈ যাবা তেতিয়া ৰাজ্য চলাব পৰাও হৈ যাব। শৰীৰক চলোৱা অৰ্থাৎ ৰাজ্য কৰা। গতিকে ৰাজ্য কৰাৰ সংস্কাৰ আহৰণ কৰিব লাগিব নহয়! জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ (knowledgeful) বুলি কোৱা হয় গতিকে সম্পূৰ্ণ জ্ঞানত তন, মন, ধন সকলো আহি যায়। যদি এটা বিষয়তো জ্ঞান কম হয় তেন্তে জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ বুলি কোৱা নহ'ব, বুজিলা? সদায় সফলতামূৰ্ত

হোৱাৰ আধাৰো সম্পূৰ্ণ জ্ঞান। সম্পূৰ্ণ জ্ঞান নহ'লে সফলতামূৰ্ত হ'ব নোৱাৰি। সময় অনুসৰি পুৰুষাৰ্থৰ গতিও তীব্ৰ হোৱা উচিত। সময়ৰ গতি তীব্ৰ আৰু চলোতাৰ গতি ধীৰ হ'লে সময়ত কেনেকৈ লক্ষ্যত উপনীত হ'ব! "এক বল, এক ভৰসা" এয়াই মুখ্য বিষয়। প্ৰতি মুহূৰ্তত এজনৰ স্মৃতিতে একৰস হৈ থাকিব লাগে। এইটো পুৰুষাৰ্থত সদায় সফল হ'লে লক্ষ্যত উপনীত হৈ যাব। যাৰ পিতাৰ প্ৰতি অটুট স্নেহ আছে তেওঁ সহযোগো স্বতঃ লাভ কৰে।

মুৰুলী হৈছে লাখুটি। এই লাখুটিৰ আধাৰত কোনো দুৰ্বলতা থাকিলেও আঁতৰি যাব। এই আধাৰেই নিজৰ ঘৰলৈ আৰু নিজৰ ৰাজ্যলৈ লৈ যাব কিন্তু লক্ষ্য ৰাখি, কেৱল নিয়মপূৰ্বক নহয়, আন্তৰিক লগনেৰে। গতিকে লগনেৰে মুৰুলী পঢ়া বা শুনা অৰ্থাৎ মুৰুলীধৰৰ লগনত থকা। মুৰুলীধৰৰ প্ৰতি স্নেহ মানেই মুৰুলীৰ প্ৰতি স্নেহ। যিমানেই মুৰুলীৰ প্ৰতি স্নেহ থাকিব সিমানেই মুৰুলীধৰৰ প্ৰতিও স্নেহ থাকিব। প্ৰকৃত ব্ৰাহ্মণৰ নিৰ্ণয় মুৰুলীৰ দ্বাৰা হয়। মুৰুলীৰ প্ৰতি লগন আছে মানে প্ৰকৃত ব্ৰাহ্মণ (Full caste)। মুৰুলীৰ প্ৰতি লগন কম অৰ্থাৎ আধা ব্ৰাহ্মণ (Half caste)।

***বৰদান:-** নিজৰ মস্তিষ্কৰ মাজত সদায় পিতাৰ স্মৃতি জাগ্ৰত কৰি ৰাখোতা মস্তকমণি হোৱা।

মস্তকমণি অৰ্থাৎ যিজনৰ মস্তিষ্কত সদায় পিতাৰ স্মৃতি থাকে ইয়াকে উচ্চ স্থিতি বুলি কোৱা হয়। নিজক সদায় এনেকুৱা উচ্চ স্থিতিত স্থিত কৰি শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হিচাপে উপলব্ধি কৰি আগবঢ়ি যোৱা। যি এনেকুৱা উচ্চ স্থিতিত থাকে তেওঁ তলৰ সৰু-সৰু অনেক কথা সহজে পাৰ কৰিব পাৰে। সমস্যা তলত থাকি যায় আৰু নিজে ওপৰত আহি যায়। মস্তকমণিৰ স্থানেই হ'ল উচ্চ মস্তকত সেয়েহে তললৈ নাহিবা সদায় ওপৰত থাকিবা।

***গ্লোগান:-** চিন্তামুক্ত বাদশ্বাহৰ স্থিতি অনুভৱ কৰিবলৈ হ'লে "মোৰ" ভাবক "আপোনাৰ" ভাবলৈ পৰিৱৰ্তন কৰা।

!!ওম্ শান্তি!!
